

CHƯƠNG THỨ BẢY MƯỜI MỐT

PHẢI CHIẾM TIÊN CƠ

Tiểu Phi gật đầu:

-Người có lý ! Song, họ vừa về đến khách sạn, chưa vào phòng đã giết thích khách trước. Trong khách sạn nơi nào cũng có đèn sáng rõ, trừ gian phòng ta, tối đen. Nếu họ không biết trước là có thích khách trong phòng ta, thì làm gì họ thấy có bóng người mà phóng ám khí ?

Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Nếu thích là người do họ thuê, tại sao họ lại giết ?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Giết để diệt khẩu !

Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một chút:

-Nhưng người dụ dẫn ta đuổi theo lại là Họa My Điều, chẳng lẽ Họa My Điều cũng đồng mưu với họ ?

Tiểu Phi đáp:

-Chắc người cũng hiểu là một người nào đó, đổi tên, giả dạng làm Họa My Điều!

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Điều đó thì ta hiểu !

Tiểu Phi hỏi:

-Do đâu mà người biết được điều đó ?

Hồ Thiết Hoa sững sờ một lúc:

-Tuy Họa My Điều hành động nguy dị nhưng đối với chúng ta không có ác ý. Cho nên ta nghĩ không khi nào Họa My Điều chịu hợp tác với bọn Lý Ngọc Hàm, vì người cho rằng Liễu Vô My có ý hại người kia mà !

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Tại sao lại không thử hợp tác ? Ta đã nói : Họa My Điều làm thế là muốn ta đáp ơn y. Y cố ý thi ơn, để mong ta đáp ơn thôi !

Hồ Thiết Hoa trố mắt :

-Người nói gì khó hiểu thế ? Đã muốn hại người, rồi lại muốn người báo đáp ?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Người gặp Họa My Điều, song người không hạ thủ sát hại y, phải vậy chăng ?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Ta không thể giết y !

Tiểu Phi tiếp:

-Họa My Điều thì ơn với ta, thì tự hậu ta không thể giết y ! Dù cho ta biết rõ Liễu Vô My là Họa My Điều, ta biết nàng muốn giết ta, ta cũng phải buông tha nàng như thường, bởi lẽ giản dị nhất là nàng có ơn với ta ! Trước khi nàng giết ta, nàng đã dọn sẵn một con đường rút lui rồi ! Đề phòng bất trắc !

Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Tại sao người cứ nghi quyết Liễu Vô My là Họa My Điều ?

Tiểu Phi tiếp:

-Có nhiều nguyên nhân !

Hồ Thiết Hoa vụt cao giọng:

-Nhưng, ít nhất, cái người phóng Bạo Vũ Lê Hoa Đình, định sát hại người, ắt chẳng phải là chính họ ?

Tiểu Phi hừ một tiếng:

-Tại sao không phải chính họ ?

Hồ Thiết Hoa rùn vai:

-Vì lúc đó, họ đang ở trong phòng !

Tiểu Phi hỏi:

-Người có trông thấy họ không ?

Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Nhưng ta có nghe tiếng họ !

Tiểu Phi trầm giọng:

-Tiếng họ nói chuyện với nhau hay họ vùng vẫy, lăn lộn, kêu la, rên rĩ ?

Hồ Thiết Hoa sững sờ:

-Đúng vậy !

Tiểu Phi tiếp:

-Kêu la, rên rĩ, trong lúc đau cực độ, thính âm phải biến đổi khác với lúc thường. Vì chúng ta đang khẩn cấp vì họ, nên không lưu ý nhận định sự thay đổi đó. Có đúng vậy không ?

Hồ Thiết Hoa sững sờ.

Lâu lắm, y mới lẩm nhẩm:

-Không lẽ lúc đó, họ không có mặt tại phòng, và kẻ nào khác giả mạo họ ?

Tiểu Phi hỏi:

-Tại sao không thể như vậy ?

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Cũng có lý !

Tiểu Phi tiếp:

-Người định ninh là họ ở trong phòng, cho nên người không hề chú ý đến âm thính. Do đó, làm gì người nhận định được sự khác biệt ?

Rồi chàng cũng thở dài, tiếp luôn:

-Liễu Vô My rất thông minh, hành sự rất cẩn thận. Nàng thừa hiểu,hại được ta không phải là việc dễ làm. Cho nên trước khi thực hiện một mưu định gì, là có chừa một con đường thoái hậu, cho ta vĩnh viễn không hoài nghi !

Hồ Thiết Hoa vuốt chót mũi, lẩm nhẩm:

-Ta chưa minh bạch, nên chưa tin !

Tiểu Phi cười khỏ:

-Thực ra ta cũng chưa minh bạch lắm, bởi làm sao minh bạch được một mưu toan của con người, khi mưu toan đó chưa thực hiện rõ rệt ? Bất quá, ta nhân tình huống mà suy diễn ra thôi !

Hồ Thiết Hoa thốt:

-Người có ý nghĩ như thế nào hãy nói cho ta biết xem !

Tiểu Phi trầm ngâm một chút:

-Vợ chồng Liễu Vô My, vì một nguyên nhân nào đó, cố đi tìm ta. Khi cặp thuyền ta rời, họ mới phát giác ra ta vắng mặt. Rồi lúc trở về họ gặp bọn Dung nhi.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Làm sao họ gặp được bọn Dung nhi ?

Tiểu Phi tiếp:

-Dung nhi muốn tìm ta, nên phải trở ề. Những người như bọn nàng, đi đường thì đương nhiên phải bị người lưu ý. Có đúng vậy không ?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Ừ !

Tiểu Phi tiếp:

-Lý gia trang tại Hồ Khẩu, có thanh danh rất lớn, tự nhiên giang hồ xu phụ, do đó có tai mắt khắp nơi, hẳn phải biết sự liên hệ giữa ta và bọn Dung nhi như thế nào. Họ biết được tin tức về bọn nàng là tìm đếnn gay !

Hồ Thiết Hoa lại gật đầu:

-Ừ !

Tiểu Phi tiếp:

-Người như Liễu Vô My muốn trở thành bằng hữu của Tô Dung Dung, thiết tưởng không khó khăn gì ? Dung nhi thì ít nói, trái lại Điềm Nhi lại co cái lưỡi máy động luôn, như người ! Nàng cũng cương trực như người !

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Người tâng bốc ta, hay mắng ta ?

Tiểu Phi không lưu ý những gì y nói, cứ tiếp tục luôn:

-Liễu Vô My đương nhiên khai thác Điềm Nhi để biết tin tức về ta. Điều đó, nàng thành công dễ dàng ! ...

Hồ Thiết Hoa chận lời:

-Và nàng còn biết người còn ở tại sa mạc, nên lập tức đến đó !

Tiểu Phi gật đầu:

-Đó là cái chắc !

Hồ Thiết Hoa lại hỏi:

-Nhưng tại sao bọn Dung nhi không cùng ra sa mạc với nàng mà lại đến Ứng Thúy Sơn trang ?

Tiểu Phi thở dài:

-Có thể bọn Dung nhi vì ta, có thể bị cưỡng bách, có thể ...

Chàng dừng lại.

Niềm mưu tư lộ rõ trên gương mặt, ẩn ứốt có vẻ khẩn trương.

Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Có lẽ người nghĩ rằng, bọn Dung nhi không ở tại Ứng Thúy Sơn Trang ? Và cũng có thể vợ chồng Liễu Vô My đã hạ độc thủ ?

Tiểu Phi thở dài:

-Rất có thể như vậy lắm ! Tuy nhiên ta còn một điểm hy vọng nhỏ là Liễu Vô My không phải là một kẻ thích sát hại những người vô cố. Cái đích của nàng là ta. Nàng thi ân với ta là để chuẩn bị một con đường thoái hậu, thì nàng cũng chưa hãm hại gì bọn Dung nhi đâu !

Hồ Thiết Hoa cau mày một lúc lâu bỗng hỏi:

-Suy tính theo thời gian, thì nàng đến sa mạc là gặp ngay chúng ta, có đúng vậy không ?

Tiểu Phi gật đầu :

-Đúng !

Hồ Thiết Hoa tiếp:

-Lý Ngọc Hàm đã là đệ tử của thế gia võ lâm, làm gì biết được hình thức sa mạc rõ như bàn tay, chẳng khác nào một người dân địa phương. Chỗ ẩn trú của Thạch Quan Âm bí mật vô cùng họ làm gì tìm được một cách quá dễ dàng ?

Tiểu Phi từ từ thốt:

-Giờ đây, ta còn hoài nghi hai điểm. Mà điều người vừa nêu ra đó là một trong hai.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Còn điểm kia ?

Tiểu Phi thở dài:

-Lý do khiến hai vợ chồng muốn sát hại ta !

Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một lúc:

-Hiện tại họ đã biết người nghi ngờ rồi, họ phải biết luôn là đêm vừa qua, người giả bệnh, dù muốn dù không, hoàn cảnh của người vụt trở nên nguy hiểm !

Tiểu Phi cười nhạt:

-Nhưng ta chưa nói gì về mưu mô của họ, họ không thể thú nhận việc đã làm ! Họ đã biết ta hoài nghi, thì dọc đường họ càng dễ đặt, không dám làm gì khiến ta

ngghi thêm ! Cho nên ta ngghi, ít nhất cũng tránh được phần nào phiền phức trong một thời gian !

Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Không lẽ họ đợi khi nào đến Ứng Thúy sơn trang, mới hạ thủ ?

Tiểu Phi gật đầu:

-Chắc vậy đó !

Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

-Nếu thế, tất họ có chuẩn bị rất chu đáo tại Ứng Thúy sơn trang. Họ bố trí mọi phương pháp, đối phó với người. Người phải biết vùng Hồ Khẩu của nhà họ Lý không thể nói là ai muốn vào muốn ra lúc nào cũng được !

Tiểu Phi gật đầu:

-Ta biết điều đó !

Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Đã biết vậy, sao người còn muốn đến đó ? Thế người chán sống rồi chăng ?

Tiểu Phi thở dài:

-Sự tình đã như thế rồi. Ta không thể không đến !

Hồ Thiết Hoa trầm tư một lúc:

-Người nói đúng ! Chúng ta không thể bỏ mặc bọn Dung nhi trong tay họ ! Bởi ...

Tiểu Phi mỉm cười:

-Người không nên quá bận tâm ! Đành rằng chúng ta sẽ gặp hiểm nguy, song chẳng có hiểm nguy nào bằng Bạo Vũ Lê Hoa Đình nữa đâu !

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Người dám chắc !

Tiểu Phi gật đầu:

-Người đừng quên họ Lý là thế gia, một đại thế gia trong võ lâm, thanh danh tối trọng. Nếu muốn ám toán ta, họ phải thực hiện cái ý đó ở bên ngoài, quyết chẳng khi nào họ làm ngay trong nhà họ. Làm ở bên ngoài, họ còn đổ cho người này người khác. Làm tại Ứng Thúy sơn trang, họ phải chịu trách nhiệm trước hào kiệt giang hồ. Và khi nào họ dám chuốc lấy tiếng nhơ qua hành động đê tiện ? Chẳng bao giờ họ vì một việc giết ta, mà hủy bỏ danh dự tạo dựng hơn mấy mươi năm dài? Giết người, họ phải thận trọng chọn nơi chọn lúc !

Hồ Thiết Hoa cười khổ:

-Phải ! Họ không dùng ám khí của họ, mà lại dùng Bạo Vũ Lê Hoa Đình, sở dĩ thế, là họ sợ cái danh phải hoen ố qua hành động ám toán. Phàm những bậc đại anh hùng, có ai dám hành động mờ ám ? Giả như người chết vì Bạo Vũ Lê Hoa Đình, thì có ai dám ngghi Ứng Thúy sơn trang hạ thủ đoạn ?

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Bây giờ người minh bạch chưa ?

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Thảo nào, thích khách thất bại rồi, quăng ngay cái hộp quý báu đó ! Họ sợ người phát hiện vật đó nơi tay họ !

Tiểu Phi tiếp:

-Thực ra người phải minh bạch sớm hơn ! Ngoài đệ tử Lý gia ra, trên đời này còn ai có vật đó !

Hồ Thiết Hoa lại hỏi:

-Và ngoài Lý gia cự phú ra, còn ai dám chi hai mươi vạn lượng cho cái việc thuê người giết mướn ?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Rất tiếc, họ dùng thóc nhử gà, gà không ăn hết thóc, thành ra kẻ mất Trung Nguyên ra tên trộm ! Và hạt thóc đó, lại rơi vào tay người !

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Nhưng ta không thích hạt thóc ! Ta ham hai mươi vạn lượng hơn !

Cả hai cùng cười vang.

Họ quên đi là đang tiến sâu vào vòng nguy hiểm, họ quên đi Ứng Thụy Sơn Trang có thể là mồ chôn của họ.

Và, sau khi họ chết rồi, hai mươi lượng, về kẻ khác, chiếc hộp Bạo Vũ Lê Hoa Đình cũng về kẻ khác !

Trong đầu óc họ, chẳng có một điểm sợ lo.

Trong mình họ, có một ngân phiếu hai mươi vạn lượng và chiếc hộp ...

oOo

Hổ Khâu là tên núi.

Núi cạnh biển, bên ngoài thành Tô Châu, theo truyền thuyết thì Ngô Vương Hạp Lư yengiấc ngàn thu tại đó.

Ví có cái tích, sau ba hôm hoàn thành mộ phần, có bạch hổ xuất hiện nằm trên mồ.

Do đó, mà có cái tên Hổ Khâu.

Núi không cao, phong cảnh cũng bình thường, song có cái danh là vì có nhiều thần thoại phát xuất nơi đó.

Dĩ nhiên, nơi đó phải thu hút rất nhiều du khách.

Đúng như Tiểu Phi dự đoán, cả hai được bình an trên đoạn đường còn lại.

Họ hoàn toàn vô sự khi đến Cô Tô.

Họ không vòng quanh thành, họ xuyên ngang thành mà đi.

Lý Ngọc Hàm và Liễu Vô My cười nói hào hứng vô cùng.

Còn ai biết được bên trong thần sắc đó, có cuộc cơ mưu giết người ?

Thế thì Tiểu Phi đoán sai chăng ?

Đến một nơi nào nhiệt, lòng người có cởi mở phần nào. Và cái gì qua thẳng trước đó, cũng phải dùn lại, tạm thời dùn, dù cái ý giết người sôi lên sục sục, cũng lắng nhiệt độ.

Gái ở đây, sao mà đẹp thế ?

Nàng nào cũng đẹp, ở lứa tuổi nào cũng đẹp, tuy nhiên mỗi lứa có một sắc thái đẹp riêng.

Nụ cười của nữ nhân ở đây hồn nhiên quá, đối với kẻ lạ, vẫn thành thật, duyên dáng như đối với người thân.

Hồ Thiết Hoa nhìn một lúc, bỗng cười khan:

-Ở đây nữ nhân không thích mang giày !

Họ đi chân không, bàn chân lộ ra, rất ít có bàn chân nào thô kệch !

Đi chân không mà chân vẫn trắng, vẫn no tròn, vẫn mịn, là một sự kiện lạ lùng.

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Các vị có biết tại sao họ không thích mang giày chăng ? Tại hạ phát hiện ra rồi đấy !

Lý Ngọc Hàm hỏi:

-Tại sao ?

Hồ Thiết Hoa xoa hai tay:

-Tại vì chân họ đẹp, nếu họ mang giày, thì còn ai thấy cái vẻ đẹp đó ? Giấu đi thì phí của trời quá !

Gái Cô Tô nổi tiếng là có đôi chân đẹp, rồi họ mang lẫn hoa, rồi họ có sắc đẹp, tất cả đều làm tăng vẻ đẹp của dáng đi, họ lại có cái lối nhảy nhót nhẹ nhàng như chim quỳên chuyềncành, họ lại có âm thanh dịu như tiếng oanh vàng, họ là người bán hoa, có khách nào không thích mua hoa của họ ?

Người không chơi hoa cũng phải mua vài đóa ! Mua hoa để mua mấy phút giây ngắm cái đẹp !

Hồ Khâu Sơn cách thành Cô Tô bảy dặm.

Ra khỏi thành, là thấy tòa núi xa xa. Núi có hình con mãnh hổ chồm chồm.

Khí thế của tòa núi rất hùng mạnh.

Họ xuống xe để qua ngang thành, ra khỏi thành họ lên xe.

Hồ Thiết Hoa hướng sang Tiểu Phi, cười thốt:

-Dáng dấp của bọn thiếu nữ đó nhẹ nhàng quá, nếu họ học võ thì tuyệt ! Nhất là luyện khinh công thì họ có thể thành tựu như người !

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Họ đã quen chạy nhảy từ lúc nhỏ, tự nhiên họ phải nhẹ nhàng !

Vừa lúc đó, một nàng mặc áo bố ngắn, màu xanh, tóc vấn bính, ướp đầu bóng sáng, nhảy lên cang xe, tay chìa hoa, miệng nở nụ cười:

-Thơm lắm ! Hoa lê này thơm nhất đấy ! Công tử mua một vài đóa đi !

Hồ Thiết Hoa cười tươi:

-Hoa thơm hay tay thơm ?

Y nhìn chăm chú vào bàn tay thiếu nữ.

Thiếu nữ đỏ mặt cười duyên:

-Hoa thơm mới đúng chứ ! Không tin, công tử ngửi xem !

Hồ Thiết Hoa chực đưa tay tiếp hoa, Tiểu Phi vội ngăn, rồi cười:

-Hoa đẹp là hoa có gai, hoa này đẹp, song chẳng biết có gai chẳng ? Đừng làm trầy chót mũi của ta đấy !

Tiểu cô nương lại bật cười khanh khách:

-Công tử đùa vui quá ! Bao giờ hoa lê lại có gai ?

Tiểu Phi gật đầu:

-Nếu vậy, ta mua mấy đóa. Rất tiếc, hoa có đẹp, mà không người mang hoa !
Đành là mua hồi, ta xin tặng lại người bán hoa.

Bỗng chàng tung hoa vào mặt thiếu nữ.

Thiếu nữ chợt biến sắc.

Nàng nhún chân, nhảy lên cao chếch về phía hậu xa hơn trượng.

Đáp xuống, nàng xoay nhanh mình chạy đi liền.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Người dọa khiếp cho người đẹp chạy mất rồi !

Tiểu Phi thở dài:

-Nếu ta không dọa nàng, thì người mất mạng !

Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Người nói gì ?

Tiểu Phi không đáp.

Chàng chụp vòng hoa còn bỏ tại chỗ, bóp nát hoa. Hoa rơi, bay chiếc vòng, chàng bẻ luôn chiếc vòng.

Hôn mười mũi châm đen lóng chớp lên.

Hồ Thiết Hoa biến sắc:

-Độc châm ?

Tiểu Phi cười khỏ:

-Nếu ta không kịp thời ngăn chặn, liệu người còn sống được chẳng ?

Hồ Thiết Hoa sững sờ. Mồ hôi lạnh ướt đầm mình.

Lâu lắm, y lẩm nhẩm:

-Do đâu, người khám phá được ?

Tiểu Phi thở dài:

-Các vị tiểu cô nương đó, từ lúc nhỏ, đã bán hoa trên con đường này, tất cả đều xuất thân từ những gia đình cùng khổ. Ngày bán hoa, đêm giúp việc vất trong gia đình. Như vậy, làm sao có đôi bàn tay vừa trắng vừa mịn như nàng vừa rồi ?

Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một lúc, nhếch nụ cười khỏ:

-Đôi mắt của người quả thật lợi hại !

Tiểu Phi tiếp:

-Huống chi, những nàng bán hoa tại đây, toàn là dân địa phương, chất phác thật thà, quen dùng thổ ngữ. Tại sao có một cô nương nói năng hoạt bát, lại dùng được tiếng quan thoại, dành cho những người cần xuôi ngược đó đây ? Ta vừa nghe nàng nói mấy câu, là biết ngay có việc không giản dị rồi.

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Xem ra, giang hồ truyền thuyết rất đúng ! Đạo Soái Lưu Hương đúng là con linh quỷ trong võ lâm !

Bồng y thấp giọng hỏi:

-Người nghĩ, có phải là vợ chồng họ Lý sai nàng làm cái việc đó chẳng ?

Tiểu Phi lấy một chiếc khăn, bọc mấy mũi châm lại, rồi điềm nhiên đáp:

-Tại địa phương này, còn ai dám đến làm trò quỷ ! Nếu nàng bán hoa thành công, họ sẽ bảo là không hay biết. Nếu sự việc bất thành, thì họ cũng chẳng mang tiếng tăm gì.

Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một lúc lâu:

-Đúng ra, chúng ta đi chuyến này, chẳng phải đến Hồ Khâu, mà là đến hồ huyết!

Tiểu Phi mỉm cười:

-Muốn bắt hổ phải vào tận hang hổ !

Hồ Thiết Hoa cũng cười:

-Và con hổ, phải là hổ cái !

oOo

Đến cửa chánh núi Hồ Khâu, tất cả đều xuống xe.

Lý Ngọc Hàm và Liễu Vô My vẫn cười nói vui vẻ như thường, chừng như họ không hay biết gì về việc đã xảy ra vừa rồi.

Vị tiểu cô nương bán hoa, không liên quan đến họ sao ?

Tiểu Phi đoán sai sao ?

Bên ngoài sơn môn, có một chợ nhỏ, quy tụ một số người, chợ nhờ người mà thành lập, người nhờ chợ mà sống.

Có con sông nhỏ xuyên ngang chợ, tại bờ sông có mấy chiếc thuyền, sơn phết hoa mỹ.

Trong thuyền, chốc chốc có tiếng cười trong trẻo vang lên.

Bên trong sơn môn, có nhiều dãy phố, dọc theo đường phố, có rất nhiều hành khất.

Chúng thấy người là ào đến bao vây.

Có kẻ trông thấy bọn Lý Ngọc Hàm còn cách xa, mà vẫn cười vuốt cao giọng:

-Lý công tử trở về đấy à ? Phu nhân mạnh rồi chứ ?

Tiểu Phi cũng Hồ Thiết Hoa nhìn nhau. Trong thâm tâm mỗi người có một câu hỏi:

-Trong bọn khát cái đó, có mấy tên chân chính ? Hay chỉ toàn là bọn giả ?
Họ đã đến Thiên Nhân Thạch.

Thiên Nhân Thạch là một phiến đá vuông, chứa được ngàn người ngồi. Dĩ nhiên phải rộng lớn.

Đầu phía bắc có một Thạch Đài.

Liễu Vô My cất tiếng :

-Theo lời của các vị cố lão lưu truyền, thì năm xưa, Ngô Vương Hạp Lư xây mộ, dùng hàng ngàn dân công, xong việc rồi, giết hết để bảo vệ hoàn toàn sự bí mật. Xác hàng ngàn dân công đó, được chôn dưới phiến đá, cho nên có cái tên Thiên Nhân Thạch.

Nhắc đến một điều tàn khốc, nàng không hề chớp mắt, hơn nữa nơi khoé miệng, ẩn ứa có nụ cười.

Còn bọn Tiểu Phi thì nghe mùi máu tanh phảng phất đâu đây, tức hồ cuộc thảm sát chỉ mới diễn ra hôm qua, hôm kia ...

Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Thạch Đài kia có sự tích ra sao ?

Liễu Vô My tiếp:

-Nơi đó, ngày trước vị thần tăng Trước Đạo Sanh giảng kinh. Bên cạnh Thạch Đài, còn có một phiến đá tên Điểm Dấu Thạch. Theo lời truyền thuyết thì lúc Trước Đạo Sanh giảng kinh, tảng đá đó luôn luôn gập đầu, tỏ vẻ am tường giáo lý.

Nàng thanh thảo giải thích, thanh thảo bước đi. Gió núi lồng lên bóc mở tóc đen huyền của nàng tung phất phơ trong gió.

Tà áo của nàng, bọc gió chao chao, trông nàng như bị gió đưa đi, hơn là chính nàng cất bước.

Hồ Thiết Hoa nghe mê, mà nhìn cũng mê.

Y thầm nghĩ:

-Một tiên nữ cũng không hơn nàng ! Có thể đó là một tay giết người tuyệt hảo được sao ?

Họ đến Kiếm trì.

Chung quanh, cây mọc sầm uất, chung quanh bất cứ vật gì, cũng toàn là xanh biếc.

Phản ảnh màu xanh biếc đó, độc nhất có chiếc cầu, sơn màu đỏ, cầu nằm trên mặt ao, cầu hình cái móng cao vút.

Mặt ao có mấy cụm lục bình, đưa đẩy theo chiều gió.

Tiểu Phi nhìn mặt ao, lòng nghe lạnh. Chàng nghĩ trong vũng nước kia hẳn phải có sát khí trùng trùng, chỉ chờ một bàn tay khuấy động là bốc bùng lên, là máu người chảy xuống ao, cho ao luôn luôn đầy ...

Xa xa, mây thu từ muôn nẻo kéo về, kết tụ giăng mắc, che khuất nền trời.

Trong gió chiều, phảng phất có tiếng chuông chùa.

Tiểu Phi cười nhẹ:

--Theo sự phẩm bình của một vị danh sử nhà Đường là Lý Tú Khanh, thì giòng nước này là giòng thứ năm trong các giòng được ca tụng nhất. Vị danh sĩ ấy có biết đâu, nước ở đây con có điểm quý, là dùng mài kiếm, kiếm sắc phi thường. Ngày xưa, kiếm khách đến đây mài kiếm. Ngày nay kiếm khách cũng đến đây, kiến tạo cơ nghiệp. Thì ra, nơi này hấp dẫn bao nhiêu kiếm khách tự cổ chí kim. Cái tên Kiếm trì, ai đặt ra cho giòng nước này, quả thật là con người tinh đời, mới tìm được cái tên thích hợp !

Ao, sao gọi là giòng ?

Bởi tại đây giòng suối lưu thông, đọng nơi này thành vũng cuối vũng lại có đường nước thoát đi, thành suối.

Nhờ đó, nước ao không ứ đọng như những vũng chết ở những nơi khác.

Liễu Vô My chỉnh lại:

-Nghe nói, cái tên đó có một lại lịch.

Tiểu Phi chớp mắt :

-A ?

Liễu Vô My tiếp:

-Phần mộ của Ngô Vương ở dưới đáy ao, lúc lão ta chết, có hơn ba mươi thanh kiếm báu được chôn theo xác lão, trong số đó có cả Ngư Trường kiếm, Can Tương kiếm, Mạc Tà kiếm. Bởi có quá nhiều kiếm báu bên dưới, nên người đương thời gọi là Kiếm trì. Từ đó, ao trở thành một địa điểm hữu danh !

Tiểu Phi cười nhạt:

-Nếu tại hạ được chết tại ao này, cùng Ngô Vương kết thành một đôi quỷ hùng, thì cái nguyện bình sanh cầm như thỏa mãn trọn vẹn ! Chết như thế mới đáng chết!

Liễu Vô My không dao động thần sắc, nở nụ cười tươi:

-Lưu Hương huynh biết đây là giòng nước thứ năm, mà có biết luôn giòng nước thứ ba ở tại địa phương nào chăng ?

Tiểu Phi bước qua cầu, nhìn một miệng giếng rộng độ trượng, cạnh miệng giếng có một tòa lương đình, hình lục giác.

Chàng nhìn quanh khung cảnh, rồi đáp:

-Có lẽ đây là giòng nước thứ ba, có cái tên là Lục Vũ Trà Tĩnh. Năm xưa, Lý lão tiên bồi vớt tất số đại kiếm khách trong toàn quốc đến đây uống trà, luận kiếm ! Cái phong cách thanh tao của Lý lão tiên bồi, đáng được người muôn đời ngưỡng mộ !

Bỗng, có tiếng thở dài:

-Rất tiếc, cảnh không đổi khác, mà người đã thay xưa !

-----oOo-----